

DE MATCHMAKER

FRANZISKA WEISSENBACHER

THRILLER

 LetterRijn

De Matchmaker

Franziska Weissenbacher

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelveelvoudig, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Tweede druk, september 2022
© 2022 LetterRijn
Auteur: Franziska Weissenbacher
Redactie: Theo van Rijn
Grafische vormgeving: LetterRijn
Uitgeverij: LetterRijn
www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-931925-9-1

Proloog

Het is gebeurd. Wendy Jagers is dood. Hij staat al een poos neer te kijken op haar kouder wordende lichaam en voelt zich enorm tevreden. Bijna vrolijk. In eerste instantie had hij haar liever niet vermoord, maar het moest. Nu het is gebeurd, voelt hij de euforie van de macht door zich heen razen. Ze had het totaal niet zien aankomen, zoals ook zijn bedoeling was geweest. Apart hoe anders een lichaam is na de dood. Graag zou hij haar omdraaien om haar gezicht goed te zien en in haar dode ogen te kijken, maar dat zou vreselijk dom zijn en dat is hij niet. Hij moet er nu vandoor. Hij maakt nog een foto en werpt een kushand naar het lijk voordat hij vertrekt. Zacht trekt hij de deur achter zich dicht tot hij het slot hoort klikken en loopt dan de twee trappen af naar beneden. Onderweg passeert hij een iets oudere man die juist op weg is naar boven. Snel draait hij zijn alledaagse gezicht, dat schuilgaat onder de klep van zijn pet, een beetje weg. Net voordat hij de deur achter zich sluit hoort hij boven geklop en een roepende stem: ‘Wendy ... Wendy ...?’

Dinsdag 3 mei

‘Alarmcentrale 112, wilt u politie, brandweer of ambulance?’
 ‘Politie,’ zegt Niels Jagers met schorre stem.

‘In welke stad bent u?’

‘Amsterdam.’

‘Blijft u aan de lijn, ik verbind u door.’

Terwijl de lijn stilvalt en Niels wacht, staart hij naar zijn dochter. Ze ligt half op haar buik, één been opgetrokken. Spijkerbroek, bloesje, sneakers. Zo gewoon. Behalve dan dat ze op de vloer ligt en haar blonde haren in een bloederige massa krullen tegen haar achterhoofd kleven, terwijl zich een plas bloed heeft gevormd op het tapijt. Het kan niet waar zijn. Kan niet waar zijn. Zijn mooie, lieve, vrolijke dochter. Hij wordt misse-lijk en slikt een paar keer. ‘Politie Amsterdam, waarmee kan ik u helpen?’

Niels wordt met een ruk uit zijn gedachten getrokken. ‘Mijn dochter ligt hier. Er is bloed. Ze ...’ Hij kan het niet over zijn lippen krijgen.

‘Is uw dochter bij bewustzijn meneer?’

‘Nee, ze ...’

‘Ademt uw dochter meneer?’

‘Nee,’ fluistert hij.

‘Meneer,’ zegt de stem op een toon die hem doet gehoorza-
 men, ‘wat is uw naam en waar bent u?’

‘Niels Jagers. Ik ben in mijn dochters woning, Sumatrastraat
 138, tweehoog. Kan er alstublieft iemand komen?’

‘Ze zijn onderweg, meneer.’

De telefoon glijdt uit zijn hand en Niels laat zich op de vloer zakken, een eindje van zijn dochter af. Daar blijft hij zitten. Al-les voelend, niets voelend. Bijna katatonisch. Vaag hoort hij nog

de stem door zijn telefoon die hem roept, maar reageren kan en wil hij niet meer. Hij heeft geen idee hoelang hij op de vloer heeft gezeten als de bel gaat. Daar zullen ze zijn. Terwijl de bel nogmaals gaat komt Niels stram overeind en loopt naar de deur. Hij trekt hem open en loopt naar het trapgat, grijpt het touw dat langs de muur loopt en trekt. Beneden springt de deur open. Hij hoort voetstappen en een stem die roept: 'Politie.' Daar verschijnen ze al onderaan de trap die naar de tweede etage loopt. Twee agenten en een vrouw in burger. Gelaten wacht Niels tot ze bij hem zijn. Hij stapt opzij zodat ze boven kunnen komen. Nu gaat het beginnen. Weg stilte. De vrouw stelt zich aan hem voor als rechercheur Mandemaker en noemt de namen van de agenten. Niels vergeet die direct weer.

'Is dit de woning van uw dochter?'

Hij knikt.

'Wat is haar naam?'

Niels schraapt zijn keel. 'Wendy. Wendy Jagers' en hij begint te huilen.

Rechercheur Laura Mandemaker loopt de woning binnen, terwijl de agenten zich bij de deur opstellen. Niels loopt achter haar aan. Bij de deur naar de woonkamer sommeert de rechercheur hem te blijven staan. 'Wacht u hier even.' Zelf loopt ze omzichtig naar het slachtoffer en voelt met haar gehandschoende vingers of er nog leven is te bespeuren. Niets. Ze trekt een mobiele telefoon tevoorschijn en begint te bellen. 'Het is een 390. Stuur het team maar.'

'Meneer Jagers?' Ze wendt zich weer tot Niels. 'U heeft uw dochter gevonden?' De man voor haar is ongeveer 1 meter 90 schat ze. Hij lijkt atletisch gebouwd te zijn en heeft dik grijzend haar. Hij draagt een sportieve spijkerbroek en een kort leren jack. Verder ziet hij asgrauw. Hij moet hier weg, denkt ze. Ze dirigeert hem naar de keuken en laat hem daar plaatsnemen op een stoel. 'Allereerst mijn oprechte deelneming, meneer Jagers. Kunt u mij vertellen of u iets heeft verplaatst? Heeft u de hou-

ding van uw dochter veranderd?’

Niels schudt zijn hoofd. ‘Nee, alleen haar pols gevoeld, maar ik weet amper hoe dat moet. Toen heb ik meteen 112 gebeld. Ik ben verder nergens aan geweest.’

Rechercheur Mandemaker hoort gestommel in het trappenhuis. Het team arriveert. ‘Meneer Jagers, de technische recherche moet hier onderzoek gaan doen. Ik laat u door twee agenten naar het bureau brengen om uw verklaring op te nemen. Het spijt mij maar we moeten u een aantal vragen stellen.’

Niels knikt. Dan zegt hij: ‘Mijn vrouw moet het weten. O God, ik moet het aan mijn vrouw vertellen. En mijn andere dochter. Ik moet naar huis!’ Paniek straalt uit zijn ogen.

‘Meneer Jagers, geeft u uw adres maar. Wij gaan naar uw vrouw en dochter.’ Niels voelt zich een lafaard maar is eigenlijk opgelucht dat deze klus hem uit handen wordt genomen.

‘Komt u maar,’ zegt de rechercheur. Ze neemt hem mee naar de voordeur en verzoekt de twee agenten die daar staan, hem naar het bureau te brengen. Net op tijd, voordat de kleine woning volloopt met het haar team.

Terwijl er vingerafdrukken worden verzameld en naar andere sporen wordt gezocht, voert schouwarts Koen Albrechts een eerste onderzoek uit op het slachtoffer. Laura wacht geduldig. Ze jaagt haar mensen nooit op, omdat ze weet dat dit averechts werkt. Ze bekijkt ondertussen de woning om zich een beeld te vormen van de bewoonster. Het is leuk ingericht. Kleurrijk. Als de inrichting het karakter van de bewoonster weerspiegelt, moet ze een leuke meid zijn geweest met een goede smaak. Zonde. Een rondje door de kleine woning leert dat het overal netjes is en de kleine ruimtes handig en creatief zijn gebruikt. Als Koen Albrechts naar haar toe komt, is ze direct vol aandacht voor wat hij te zeggen heeft.

‘De waarschijnlijke doodsoorzaak is een enkele klap met een stomp voorwerp op het achterhoofd. Het slachtoffer is ongeveer één tot hooguit drie uur geleden overleden. Na de autopsie kan

ik meer vertellen.' Laura bedankt hem. Als hij wegloopt dwalen haar ogen naar de dode vrouw die in een lijksak wordt geritst. Laura vertrekt ook. Het team zal morgen de bevindingen met haar delen. Nu heeft ze een vervelende klus te klaren. Het bezoek aan mevrouw Jagers en haar nog levende dochter.

Woensdag 4 mei

Laura Mandemaker komt de volgende ochtend, iets later dan Landers, binnenhollen op het politiebureau. Uit een ooghoek ziet ze de map met informatie over Wendy Jagers al op haar bureau liggen. De avondploeg heeft doorgewerkt, concludeert ze tevreden. Snel trekt ze haar jas uit en werpt een blik in de spiegel. Die leert haar dat haar bruine, halflange haren verwaaid om haar hoofd hangen. Snel haalt ze er een hand doorheen, wat het niet veel beter maakt. De kam, waarvan ze al tijden van plan is die in haar tas te stoppen, ligt nog steeds thuis. Haar bruine ogen kijken nu al vermoeid terug vanuit de spiegel. Het moet maar goed zijn, besluit ze. De tram, die ze had genomen omdat ze had verwacht dan sneller te zijn dan met de auto, was een drama deze ochtend en het enige dat ze echt wil is koffie. Ze draait zich om en is op hetzelfde ogenblik haar haren alweer vergeten. Bij het koffieapparaat komt ze Hans Dijkma tegen, lid van haar team en de partner waarmee ze het meest samenwerkt. ‘Ha Laura,’ begroet hij haar lachend. ‘Zeker koffie nodig?’

Laura moet ook lachen. ‘Je kent me.’

Zonder iets te zeggen pakt Hans een mok en schenkt die voor haar vol. Hij is een stevige man met grijzend, iets dunner wordend haar en warme bruine ogen. Dankbaar neemt Laura de koffie aan. ‘Je bent de beste, Hans. Het is laat geworden vanavond. Moordzaak in Oost.’

‘Ja, ik heb het al gehoord. Zware avond dus.’

Laura knikt. ‘Het went nooit, Hans. Zo’n afgebroken leven, zo jong nog. En dan het verdriet van die ouders! Het blijft afschuwelijk.’

Hans kan het alleen maar beamen en kijkt haar na als ze met de koffie terug naar haar kantoor loopt. Een vrouw met een sta-

len kern. Goed verborgen onder een tengere gestalte, en een gezicht dat altijd rustig staat, wat er ook in haar omgaat. Hij denkt te weten dat ze ook een warm hart heeft, dat blijkt wel uit haar betrokkenheid bij slachtoffers. In de jacht op daders is ze echter een terriër, die niet loslaat voordat ze alles heeft gedaan wat mogelijk is om ze op te pakken. Ja, denkt hij, terwijl hij ook voor zichzelf koffie inschenkt, er zijn al veel tanden gebroken op het staal van de fragiel ogende rechercheur Mandemaker. Grinnikend loopt hij naar zijn eigen bureau en gaat aan het werk.

Laura neemt het rapport door. De autopsie moet nog plaatsvinden en het onderzoek van de technische en forensische recherche heeft nog niet veel opgeleverd. Er zijn geen sporen van de dader, voor zover nu bekend, behalve een paar voetindrukken in het tapijt naast het slachtoffer. Deze zijn echter te vaag om mee te werken. Een eerste navraag bij de directe bureaus, wat in dit geval boven-, onder- en naaste bureaus zijn, heeft niets opgeleverd. Geen vreemde geluiden, geen ruzie, niets. De tactische recherche is bezig met een uitgebreider buurtonderzoek. Telefoongegevens van het slachtoffer worden nog nagetrokken maar lijken ook niet veel te gaan opleveren. Voor zover de totaal ontredderde vader het kon beoordelen, lijkt er niets gestolen te zijn. De handtas van het slachtoffer was nog aanwezig met geld, pasjes, rijbewijs en ID. Deze tas stond op een tafeltje in de gang. Er waren geen sporen van braak. Het is een raadsel. Uit het korte gesprek met de vader die nacht, bleek dat er op het moment van haar dood geen vaste vriend in het leven van het slachtoffer was. Haar relatie was enige tijd daarvoor geëindigd, maar ook daar leek geen motief te vinden, al zullen ze de ex-vriend nog gaan horen. Het moordwapen is niet aangetroffen op de plaats delict. Laura slaakt een zucht en leunt achterover in haar stoel. Er is nog niet veel om mee te werken en er lijkt geen enkele reden te zijn waarom deze jonge vrouw is vermoord.

Ze haalt zich de buurt voor de geest. Een gewone volksbuurt die in de afgelopen jaren flink is veranderd. De goedkope, van

ellende uit elkaar vallende huizen die er stonden, bleven alleen nog met stutten overeind. De wijk is daarom voor het grootste deel afgebroken en herbouwd, waarbij de huizen nog steeds klein zijn, maar de bakstenen niet meer op straat vallen. Wat er nog staat van de oude woningen is ingrijpend gerenoveerd. Het slachtoffer woonde in één van de gerenoveerde woningen waarvoor nu een aardige huursom wordt gevraagd. Het is geen wijk met hogere criminaliteitscijfers dan elders.

Ze drinkt de laatste slokken koffie en kijkt nogmaals naar de verklaring van de vader, Niels Jagers. Ze vindt het knap dat het hem lukte om een verklaring af te leggen bij haar collega's, in de totaal ontredderde staat waarin hij verkeerde. Hij verklaarde dat zijn dochter die avond bij hen langs zou komen, om zeven uur. Ze was niet komen opdagen, terwijl ze altijd heel stipt was. Om kwart over zeven had zijn vrouw, Ellen, haar dochter gebeld maar kreeg de voicemail. Ze dachten dat ze misschien onderweg was en wachtten daarom nog even. Na nog een keer tevergeefs bellen besloot hij naar de Sumatrastraat te rijden om te kijken of er iets aan de hand was. Eigenlijk vooral op aandringen van zijn vrouw die zei te voelen dat er iets mis was. Normaal gesproken zou Wendy zeker hebben gebeld om te zeggen dat ze verlaat was, volgens haar. Hij dacht nog dat ze elkaar waarschijnlijk zouden mislopen en hij beter gewoon thuis kon wachten, maar zijn vrouw had gelijk gekregen.

Bij aankomst in de Sumatrastraat, om iets over halfacht, had hij eerst beneden aangebeld. Toen er niet werd opengedaan had hij zichzelf binnengelaten met de sleutel die ze van Wendy hadden gekregen. Boven had hij op de voordeur geklopt en aangebeld. Toen ook daar geen reactie kwam, had hij haar naam geroepen en vervolgens ook deze deur geopend met een sleutel. Hij had zijn dochter levenloos op de vloer aangetroffen en 112 gebeld. Hij kon geen enkele reden bedenken waarom iemand zijn dochter kwaad had willen doen, laat staan vermoorden.

Laura tikt met een potlood op het dossier. Ze wil nog een

keer zelf met de vader spreken. De moeder en zus hoeft ze niet meer lastig te vallen. Zij kunnen niets bijdragen op dit moment. Met een zucht pakt ze de telefoon en toetst het nummer in van Niels Jagers.

Niels vertrekt vanaf zijn woning opnieuw naar het politiebureau. De rechercheur die ter plaatse was geweest, wil nogmaals met hem praten, ook al had hij al gezegd niets meer toe te kunnen voegen. Ze had wel naar zijn woning willen komen, maar dat heeft hij liever niet. Te belastend voor zijn vrouw en dochter. Hij wil ze zoveel mogelijk afschermen van de nasleep van Wendy's dood, althans wat het politieonderzoek betreft. Hij meldt zich en wordt naar een kantoortje gebracht.

'Wacht u hier maar even, rechercheur Mandemaker komt zo bij u,' zegt de agente vriendelijk en laat hem achter.

Hij kijkt om zich heen. Het kantoortje is klein en netjes. Een kast, een bureau waaraan de agente hem heeft laten plaatsnemen en op het bureau een computer en een telefoon. Het lijkt hem, een zakenman, geen plek waar echt wordt gewerkt. Meer een ruimte die speciaal voor dit soort gesprekken is bedoeld. Achter hem gaat de deur open en als hij zich omdraait ziet hij de vrouwelijke rechercheur binnenkomen. Ze was vriendelijk voor hem geweest in Wendy's woning.

'Fijn dat u kon komen,' zegt ze terwijl ze hem de hand schudt. Laura gaat tegenover hem zitten en neemt hem taxerend op. Een knappe man, vindt ze, met dik donkerblond met grijs doorschoten haar, grijze ogen en een krachtig gezicht, dat nu is getekend door verdriet. Voor zijn 56 jaar, die hij volgens haar gegevens telt, ziet hij er slank en fit uit. Ze zucht onhoorbaar en begint het gesprek. 'Meneer Jagers, tot mijn spijt moet ik nogmaals de feiten met u doornemen rond de dood van uw dochter Wendy.' Ze gaat samen met hem zijn verklaring nog eens stap voor stap na. 'U bent er zeker van dat u niets heeft opgeraapt of opgepakt in de woning?

Hij is er zeker van.

‘U weet ook zeker dat de deuren beneden en die van de woning dicht waren?’

Ja, ook dat weet hij zeker. ‘Ik moest mijn sleutel gebruiken om binnen te komen. Zowel beneden als boven.’

‘Was de woningdeur gewoon dicht of ook op slot?’

Niels denkt na. Hoe vaak heeft hij de sleutel gedraaid? Hij probeert het moment terug te halen in zijn geest. ‘Alleen dicht, ik weet het zeker,’ zegt hij dan.

‘Oké. Bent u echt helemaal niemand tegengekomen in het trappenhuis? Of heeft u misschien iets gehoord op de trap naar de derde etage? Probeer terug te gaan in uw gedachten, zoals u net deed.’ Rechercheur Mandemaker observeert hem terwijl Niels zijn ogen sluit en probeert het trappenhuis voor zijn geest te halen. Opeens gaan Niels zijn ogen wijd open. ‘Er was wél iemand. Er liep een man naar beneden terwijl ik omhoogliep. We passeerden elkaar op de trap!’

‘Kunt u hem beschrijven?’

‘Nee. Ik lette niet echt op hem. Ik heb geen idee.’ Niels kijkt met een spijtige blik naar de rechercheur.

‘Kunt u zich iets herinneren van zijn kleding, of u hem ooit eerder heeft gezien? Wat dan ook?’

‘Ik weet het niet! Of wacht, hij droeg een pet. Daarom kon ik zijn gezicht niet goed zien, maar ik keek ook niet echt naar hem.’

‘Misschien was het een bewoner van een andere etage, of kent u die?’

‘Nee, ik ken ze niet,’ antwoordt Niels. In stilte voelt hij zich schuldig. Hij had totaal geen aandacht besteed aan de man in het trappenhuis. Eigenlijk was hij lichtelijk geërgerd geweest, omdat hij naar Wendy had moeten rijden van zijn vrouw en hij wilde alleen maar snel naar boven, zijn blik op oneindig en ondertussen bezig met zijn eigen gedachten.

‘Heeft Wendy de laatste tijd iets gezegd over een dreiging, vervelende telefoontjes, een naar persoon in haar leven?’

Niels schudt zijn hoofd.

‘Heeft u de gegevens van haar ex-vriend voor mij?’

‘Ik zal u zijn telefoonnummer geven. Verdenkt u hem?’

‘Niet speciaal. We gaan alle mogelijkheden na, dat is alles. Hoe zijn ze uit elkaar gegaan?’

‘Normaal. Niet leuk natuurlijk, maar er was geen haatdragendheid achteraf. Ik kan me niet voorstellen dat Arend er iets mee te maken heeft.’

Niels schrijft het nummer voor Laura op en het adres, waarvan hij niet zeker is of Arend daar nog woont.

‘Dank u voor de medewerking, meneer Jagers. Kom, ik breng u naar beneden,’ hoort hij de rechercheur zeggen. ‘Mocht u nog iets te binnen schieten, dan belt u me gewoon. Wat dan ook, al lijkt het vergezocht. U heeft mijn kaartje nog?’

‘Ja,’ antwoordt Niels.

‘Wilt u een kop koffie of iets anders voordat u vertrekt? Om even bij te komen? Er is beneden een koffiehok.’

‘Nee, nee, dank u, ik wil graag meteen naar huis nu,’ zegt Niels en hij rent bijna de deur van het kantoor uit. Laura loopt snel met hem mee naar beneden en kijkt hem na als hij vertrekt. Er is iets. Iets aan Niels Jagers klopt niet helemaal. Vanaf het moment dat hij zich de man in het trappenhuis herinnerde, leek hij niet alleen te worden verteerd door verdriet maar ze had nog iets gezien in zijn ogen. Schuldgevoel? Was dat omdat hij zich niets kon herinneren over de man? Of was er meer aan de hand. Hij leek erg opgelucht toen hij het bureau kon verlaten. Nou ja, op zich was dat natuurlijk niet zo gek. Peinzend kijkt ze nog even voor zich uit en draait zich dan om. Ze heeft niets aan onderbuikgevoel.

‘Hans,’ roept ze haar collega. ‘Zou jij nogmaals naar de bewoners van het trappenhuis van Wendy Jagers kunnen gaan en navraag doen of één van hen om ongeveer halfacht die avond het pand heeft verlaten en daarbij Niels Jagers is gepasseerd op de trap? Als dat niet het geval is, heeft hij waarschijnlijk de moor-

denaar gezien. Ik heb hier ook het nummer en adres van Arend, haar ex. Spoor je die ook op?’

Hans neemt zijn opdrachten in ontvangst en tikt tegen een denkbeeldige pet. ‘Uw wens is mijn bevel.’

Dirk

De laptop van Dirk piept een bescheiden piepje. Een blik op het scherm toont hem een nieuw bericht. Dirk lacht. ‘Ah, een volgende klant.’ Hij leest de boodschap door. *Bel dit nummer*, stuurt hij terug en hij wacht. Lang duurt het niet. Dirk grijpt de piepende telefoon die hij al klaar had gelegd. ‘Ja,’ zegt hij, terwijl hij zijn diepste stem gebruikt. ‘Wat is uw wens?’ Hij luistert, terwijl hij zo nu en dan iets opschrijft. ‘Wanneer gaat uw man op reis? Luister, ik moet exact weten wanneer hij waar is en hoe lang. Verder heb ik zijn naam en een recente foto nodig. Uiterlijk aan het eind van deze week ontvang ik alle gegevens van u. Hoe? Heel simpel. U logt in op de website en ik zorg dat u de gegevens kunt uploaden. Zorg dat u de voorwaarden goed leest. Als u akkoord gaat is er geen weg terug. Dat meen ik heel serieus. Heb ik aan het einde van deze week de gegevens niet, dan neem ik aan dat u er niet mee doorgaat en is de *deal off*.’ Hij luistert nog even naar de stem aan de andere kant, dan rondt hij het gesprek af. ‘Prima. Ik wacht het af en wil graag nogmaals benadrukken dat u de voorwaarden goed moet lezen voordat u akkoord gaat. Daarna wordt overal voor gezorgd. Uw wens is mijn bevel.’ Hij grijnst terwijl hij ophangt, waarna hij de telefoon in zijn zak steekt. Als hij vanavond zijn gebruikelijke wandeling maakt, zal hij zeker zorgen langs een container te komen.

Maandag 16 mei

Maandagochtend op het politiebureau. Het gebouw, met veel glazen binnenwanden, is als een bijenkorf die volstroomt. Laura wacht in de briefingruimte tot iedereen er is en begroet de collega's die binnenkomen allemaal persoonlijk. Als ze allemaal zitten, passeren de lopende zaken de revue en dus ook de dood van Wendy Jagers.

'Hans, Frank, Peter, ik wil jullie op die zaak hebben. Ik zal zelf de aanvulling zijn, zodat we twee aan twee kunnen werken. David en Anne zijn onze ondersteuning hier op het bureau.' Laura kijkt van de een naar de ander en gaat verder: 'Voor zover we nu weten zijn dit de feiten; volgens de inschatting van Koen, is het slachtoffer tussen halfzeven en halfacht 's avonds overleden aan een klap op het achterhoofd met een stomp voorwerp. Gezien de schade aan de schedel wordt voorzichtig gedacht aan een mannelijke verdachte. Het slachtoffer heeft geen afweerwonden, geen alcohol of andere drugs in haar bloed en lijkt in alle opzichten een gezonde jonge vrouw van 28 te zijn geweest. We hebben geen aanknopingspunten over de reden van de moord. De vader van het slachtoffer is een onbekende man tegengekomen in het trappenhuis, die misschien wel, of misschien niet iets met de zaak te maken heeft. Buurtonderzoek door Hans heeft geen identificatie van deze man opgeleverd. De ex-vriend van het slachtoffer is gehoord, hij was enorm geschokt, lijkt geen motief te hebben en heeft wel een alibi. We hebben geluk gehad dat we snel resultaten kregen van het NFI, maar daar lijkt ons geluk mee op te houden. Hans en ik zullen de begrafenis van het slachtoffer bijwonen, kijken of we iets opvallends zien. Wat jullie betreft; houd deze zaak in het vizier. Ga iedere tip na. Dat was het voor nu.'

Terwijl ieder zich aan de toegewezen taken zet, trekt Laura zich terug in haar kantoor om uit te zoeken wanneer het lichaam van Wendy Jagers wordt vrijgegeven aan haar familie.

Vrijdag 25 mei

De begrafenis van Wendy Jagers is in volle gang. Het is bijna een te prachtige dag voor zo'n droevige gebeurtenis. De lente is volop aanwezig in geur en temperatuur. Het is het soort dag dat vraagt om een wandeling in het park, door het bos of door de duinen. Het is ook een prima dag om op een terras te hangen en te kijken naar de kleurrijke types die een stad als Amsterdam bevolken. Een perfecte dag ook voor liefde en vrolijkheid. In plaats van dat alles kijken Laura Mandemaker en Hans Dijkma vanaf een discrete plek op het kerkhof naar een stoet mensen die achter de kist aanloopt met daarin een veel te jong beëindigd leven. De kist wordt op een rijdende baar over een pad geduwd dat naar het vers gedolven graf leidt. De vering van de wielen is zó goed dat de kist niet eens hobbelt op het stenen klinkerpad. Laura hoopt iemand te zien die zich vreemd gedraagt tijdens de begrafenis. Aan zichzelf geeft ze toe dat ze een strohalm zoekt om zich aan vast te klampen. Ze hoopt dat de dader komt kijken naar het resultaat van zijn werk, zoals een pyromaan die zich tussen de ramptoeristen mengt om naar zijn eigen brand te kijken. Ze speurt nauwkeurig om zich heen of iemand vanaf een afstandje toekijkt, of een buitenstaander lijkt te zijn tussen de aanwezigen. Ze ziet alleen mensen aan zich voorbijtrekken die kapot lijken te zijn van verdriet. De moeder en de zus, vlak achter de kist, huilen openlijk. Ze houden zakdoekjes stijf in een vuist geklemd, de ene hand stevig in die van de ander. Niels Jagers loopt met een strak gezicht achter zijn vrouw en dochter. Het pad is te smal om gedrieën naast elkaar te gaan, maar zo nu en dan legt hij een hand op de schouder van zijn dochter. Als de stoet blijft stilstaan bij een rond pleintje van kleine keitjes, vertrekken de rechercheurs even onopvallend als

ze zijn gekomen. De meeste mensen zullen nu afscheid nemen, een bloem achterlatend op de kist of er een kus op drukken. Daarna gaat alleen de naaste familie nog verder mee naar het graf. Laura besluit dat ze nog even vlak bij de uitgang zullen blijven staan om de vertrekkende gasten te observeren, maar op deze plek heeft ze verder niets te zoeken. Hans is het hartgrondig met haar eens.

‘Wat nu?’ vraagt hij.

Laura haalt haar schouders op. ‘Ik hoop dat er iets opduikt wat ons verder helpt. Daarom heb ik de zaak bij meerdere collega’s neergelegd. Op dit moment hebben we niets. Verdomme.’

Dirk

Dirk heeft geduldig gewacht en net voor het einde van de week kwam de informatie binnen. De dame heeft toegehaapt. Zorgvuldig leest hij door wat ze hem heeft gestuurd en bekijkt de foto van haar man. Zelfs hij ziet wel dat het een knap exemplaar is. Hij kan zich voorstellen dat ze twijfelt aan zijn trouw. Geen erg opwindend klusje, maar dat zijn de meeste niet. Zo nu en dan zit er echter een pareltje tussen. Eentje waarvan hij echt kan genieten. Voor deze meer onschuldige klus heeft hij al snel een kandidaat gevonden. Met een glimlach pakt hij een nieuwe telefoon en toetst een nummer in. ‘Met Lisa,’ hoort hij als er wordt opgenomen.

Dirk kijkt naar haar foto op zijn beeldscherm terwijl hij zegt: ‘Hallo Lisa, het is tijd om je schuld in te lossen. Ben je thuis? Mooi. Log in op de website en de informatie komt via jouw account naar je toe. Nu meteen. Zodra je de opdracht hebt afgerond, stuur je alle relevante gegevens via datzelfde account naar me toe. In je account vind je ook verdere informatie over hoe je dit moet doen en hoe je achteraf alles moet wissen. Klaar de klus en je hoort nooit meer van me. Neem niet het risico om de klus niet uit te voeren. De gevolgen zullen niet prettig voor je zijn. Voor allebei de opties heb je mijn woord.’

Lisa hapt naar adem als ze de stem aan de andere kant van de lijn hoort. Hij is het! Wekenlang heeft ze nerveus rondgelopen. Ieder moment verwachtte ze het telefoontje. De weken werden maanden en ze begon te geloven dat hij nooit zou bellen. Dat wilde ze ook graag geloven. Uiteindelijk begon ze het te vergeten. Maar hier is hij! De stem van Aladdin. Haar hart gaat tekeer in haar borst en ze voelt zich licht in haar hoofd worden. Ze probeert zich te concentreren op wat hij zegt. 'Ja,' stamelt ze en 'nee.' Dan hangt hij op.

Adem, denkt ze. Blijf ademen. Ze stopt haar hoofd tussen haar knieën tot de duizeligheid wegtrekt. Voorzichtig gaat ze weer rechtop zitten, ademt diep in en laat langzaam haar adem weer ontsnappen. Gelukkig is ze alleen. Ze weet niet hoe ze haar reactie aan iemand had moeten uitleggen.

Langzaam staat ze op en loopt naar de eettafel waar haar laptop ligt. Na hem te hebben opengeklapt en opgestart gaat ze naar de website. Weer een schokje in haar hartstreek. Daar is de informatie. Ze begint te lezen. Als ze klaar is, slaakt ze een zucht van opluchting. Gelukkig, het is niet al te erg. Ze bekijkt de foto die is meegestuurd. Knappe man. Oké, ze zal vrij moeten nemen. Lastig op zo'n korte termijn, maar het moet. Haar camera is goed genoeg, denkt ze, om foto's te maken van de vermeende escapades van de man. Ze zal hem ook achterna moeten reizen en een slaappleats regelen. Opeens grijpt het haar allemaal naar de keel. Waar is ze mee bezig! Dit gaat haar geld kosten, vakantiedagen, haar zenuwen ... Ze lijkt wel gek. Maar ze moet wel, realiseert ze zich. Ze is eerlijk genoeg om te beseffen dat zij aan de beurt is. En daarbij, wie weet wat er met haar gebeurt als ze deze schuld niet inlost. Ze kijkt nogmaals naar de data en maakt met haar telefoon een foto van de foto op haar scherm. Richard heet hij. Richard Munsters, vreemdganger.

Een halve stad verderop is Richard bezig zijn koffer te pakken. Morgen gaat hij op weg naar Parijs voor een congres en, hij kan een klein lachje niet onderdrukken, een waarschijnlijk zeer